

lidová

Bo-ta le-ze vo-knem švec jí vo-lá, pojd' sem! máš-li ně-co roz-tr-ha-ný  
 za - ši - ju to kon - cem. Kram-fle - ko - vý ší - dlo to dě - la - lo  
 dí - lo, vy - sko - či - lo na ver - pá - nek pře - ra - zi - lo bid - lo.

Hosté u stolu si povídají a připíjejí na zdraví Barborky a dětí si nevšímají. Oba vejlupekové si mezitím našli zase jinou zábavu. Začali se honit okolo verpánku a Honzík sundal botu ze stojánku, pak zamířil a hodil. Martínek jen tak tak, že uhnul. To si nenechá líbit! Popadl druhou botu a mrštil s ní po Honzíkovi, ale ten před ním ujíždí na zouváku a bota ho minula o fous.



Martínkovy oči sklouzly na obrovské, vysoké boty, ležící na zemi. To bude něco! Stoupl si do nich, jsou mu skoro do pasu a vypadá v nich jako Golem. Zeširoka se rozešel, ale zakopl o válející se ševcovská kopyta a natáhl se jak dlouhý tak široký.

„Ty jsi bidlo, hé, hé!“ posmívá se mu Honzík.

Tu si jich všiml od stolu děda Koudelka a zalamentoval: „Kluci, s vámi šijou všichni čerti!“ Zvedl Martínka ze země, vysypal ho z bot a strká ty nezbedy ke dveřím. „Tak a jde se ven!“

Před chalupou děda klukům nasadil čepice, které vzal prozíravě z věšáku, aby nenastydli, a hned pro ně vymyslel zábavu.

„Víte co? Uplácáme si sněhuláčí rodinu.“ A všichni tři kluci se nadšeně pustili do díla. Koulí koule a každý staví jednoho sněhuláka.

Děda ukouel malého sněhuláčka. Prohlíží si ho a při tom si vzpomněl na to, co mu vyprávěla jeho maminka.

„Jo, to já jsem se narodil svojí mamince,“ rozpráví, „zrovna když pekla buchty. Právě je dala do trouby a tu jsem se dral na svět!“ Děda pokýval dojatě hlavou a posadil malého sněhuláčka mezi sněhuláky kluků.

A je tu rodinka sněhuláků! Máma, táta a dítě.